

Klemenec, Anton Kralj, Jakob Grassi, Alojz Juršič, Ernest Brodnik, Ivan Augustin, Anton Vasle, Boštj. Vaukman, Ferdinand Timošek, Ivan Plahuta, Ivan Klemenčič, enoletni prostovoljec tit. poddesetnik Iv. Moser, pešci Mih. Abram, Ivan Arbeiter, Iv. Böhm, Štefan Babič, Ivan Belina, Anton Božičnik, F. Centrih, Blaž Carinšek, Peter Danelan, Matevž Demšar, Alojz Furlan, Franc Fritz, Alojz Filipič, Ivan Pegus, Alojz Golčer, Josip Homšek, Pavel Hohnik, Anton Horvatin, Franc Horvat, Leopold Iršič, Franc Iršič, Tomaž Jančer, Ivan Jamšek, Franc Jančič, Martin Javornik, Ivan Kresnik, Robert Kolenz, Ant. Kralj, Franc Krajnc, Karl Legvart, Anton Majcen, Jernej Medved, Josip Metličar, And. Močnik, Anton Oril, Silvester Podbregar, Rudolf Polak, Franc Potočnik, Ivan Pšeničnik, Josip Poznič, Leopold Plahuta, Abraham Russeg, Anton Repič, Jurij Škvorc, V. Slatner, Jakob Šaferič, Josip Stopar, Alojz Spottl, Martin Uranjek, Mat. Viskovič, And. Volaj, J. Trobec, Josip Macuh, Franc Bračič, Ignacij Dvornik, Vincenc Hutter, Franc Began, Albert Žitek, Stefan Slachtič, Franc Kodrun, Anton Rataje, Franc Pretenhofer, Ivan Golyja, Ivan Lesjak, Anton Popovič, Ivan Kinop, Valentin Kopše, Josip Korošec, Matjaš Bogta, Jakob Bračič, Karl Brečko, Anton Lakovič, Vincenc Gaberšek, Josip Gans, Vincenc Sojko, And. Kociper, Anton Greslovič, Ivan Voncko, Franc Mudsda, Josip Erivec, Anton Kramberger, Teod. Senečnik, Martin Mirnik, Stefan Ropar, Josip Dillich, K. Drevenšek, Anton Golob, Anton Uratanar, R. Majer, Ivan Marinelli, Ivan Hierz, Franc Perkovič, Anton Jaušovnik, Ivan Jurgee, Ivan Hribernik, Franc Soha, Stefan Pernek, Franc Lipovt, Franc Vezenc, F. Franc Fosnarič, Franc Imperl, Angelo Morelič, Iv. Levovnik, Josip Kaljza, Jakob Pirc, Josip Bač, Jakob Lah, častniški sluga Franc Kulmer, Franc Pamine, Anton Kovačič; sanitetni kadet Karl Tomsa; pešec Aleksander Chowanec.

Pohvalno priznanje, so dobili.

Desetnik Maks Stigar, poddesetnik Franc Kojnik, pešca Martin Jevnišek in Jurij Pesanec; kadet Stanislav Premelo, četovodja tit. narednik M. Kramberšek, četovodja Oskar Appel, desetniki Jak. Eckl, Rudolf Dečman, Ig. Ursancl; poddesetnik tit. desetnik Josip Majcen; poddesetniki Franc Vidovič, Fran Klobasa, Franc Robnik, Franc Farkaš, Alojz Rivec, Ivan Babič, Franc Geničar, Franc Vozlič, Fr. Barbej, Franc Cevirn, Vinc. Wallner, pešci Josip Svigl, Franc Rednak, Jernej Kokotec, Franc Ostruh, Fran Sovec, Martin Srebočan, Anton Girandon, Fr. Cettl, Bogomir Klančnik, Ivan Kocat, Mat. Kokovic, Fran Budja, Franc Sagmeister, Ivan Plajnssek, Jos. Verbošek, Ignac Klehofer, Franc Radoslovnik, Anton Brečko, Ivan Pesec, Anton Pust, Ivan Trpin, Ivan Grubelnik, Anton Krofi, Ivan Blažević, desetnik Fr. Volej, pešci Alojz Busser, Mat. Petrič, Franc Založnik, Anton Zgalin, Vincenc Kralj, Henrik Gmicer, Jakob Klemen, Valentin Kuher, Jakob Damiš, Fran Ivanuša, Ludovik Furlani, Jurij Lorber, Ivan Bordon, Josip Grbec, Ivan Ačinko, Filip Pirš.

Junakinje.

Veliko se je že pripovedovalo o krasnem duhu, ki preveva polke naših alpskih dežel, o veselju do boja, s katerim odhajajo na bojišče, o junaškem pogumu, s katerim se bijejo, o nezmagljivi kljubovalnosti, s katero znajo umreti. Se nezapeta pa je pesem o onih hčerah Alp, ki vredne svojih očetov, mož, bratov v vojski razvijajo svoje tiho junaštvo ne le doma v bolnišnicah in lacaretih, marveč tudi zunaj na bojišču, na obvezovališčih in v bolnišnicah; ki sledijo četam na maršu v zimskem viharju in poletni vročini ter v bojnem hrupu bde nad njihovim življenjem, kakor dobri duhovi domačije.

Tako sta bili v Celovcu dve sestrice Rudečega križa. Ana Pinter in Ivana Brandner, ki sta se takoj po izbruhu vojne prostovoljno javili v službo za plemenito stvar in začeli svoje blagonsno delovanje. Toda kmalu ji ni več trpelo doma. Hoteli sta le vrniti na bojišče, kjer se je boril celovski polk — sedmi pešpolk; tam je njuno pravo mesto, tam sta mogli biti več nego strežnici, tam sta mogli pomagati, tolažiti, navduševati in tako poseči v boj sam. Začetkom decembra 1914 sta odrinili z nadomestnim oddelkom sedmih ven k polku, ki sta mu potem sledili na vseh marših in v vseh bojih brez vsakega ozira na njuno osebo, na življenje in zdravje, vedno neumorni. Kakor vsak drug vojak sta trpeli vročino in mraz in vse napore bojev v Karpatih, na maršu vedno zgled vztrajnosti in neutrudljivosti, na obvezovališču, v boju za marsikakega smrtno-ranjenega rešilni angel.

V gorah je nastopila zima z vsemi svojimi grozotami in strahotami, onidve sta vršili svojo dolžnost in vztrajali. Počasi je prišla pomlad in za poraženimi ruskimi masami je šlo ven na planjavo, obe hrabri sestrice še vedno spredaj, še vedno nezlomljenega

duha. Toda v spomin na težki čas ste ponesli s seboj srebrno častno svetinjo Rudečega križa z vojnim okrasom.

Italijansko bojišče.

Od Binkošti do Božiča že traja vojska z Lahi, toda Lah še ni dalje prišel kakor od Binkošti do Božiča.

Odkar so morali Lah z zadnjo ofenzivo začeti koma decembra nehati, ni več posebnih bojev na tem bojišču. Toda popolnega miru seveda tudi ni. Artilerija ne miruje in tuintam se spustijo tudi slabše infanterijske čete proti nam. Grof Kadorna mora imeti nekaj gradiva za uradna poročila, kajti vsak dan vendar ne more več poročati o megli, mrazu ali o snegu.

Od naših slovenskih vojakov smo dobili tokrat veliko dopisov, katere z veseljem priobčujemo. Pozdravljamo naše vrle slovenske sinove na bojnih poljanah!

Nepriistranska sodba o italijanskih neuspehih.

Kodanjski list „Extrablade“ piše: Italijanski napadi ob Soči niso imeli dosedaj nobenega uspeha. Italijani so v toliko na boljšem, ker ne vihra vojska v njihovi deželi. Prekoračili so takoj slabo utrjeno mejo, ker se je nahajala avstrijska glavna obrambna črta ob Soči, toda Italijani so si v sedmih mesecih te vojne razbijali svoje glave, dosegli pa niso nobenega uspeha. Na binkoštno nedeljo je Salandra napovedal vojsko. Sedaj so že minuli božični prazniki in Salandra še niti Gorice ni mogel dobiti. Žrtvoval je že na stotisoče vojakov, stroški znašajo že dosedaj več milijard, prišel pa ni dalje, nego od Binkošti do Božiča.

Naša armada na soški fronti

Italijanski list „Corriere della Sera“ piše, da ima Avstrija proti Italiji postavljenih najmanj 25 divizij, sestavljenih po treh četrtinah iz prvovrstnih čet. Vsaka divizija šteje 32 do 40 bataljonov, tako da mora biti vsega moštva okoli 800.000 mož, ki stoji sedaj proti Italiji od Stillserskega sedla ob Švici do Jadranskega morja. Armada se deli v tri skupine: Soška armada generala Borojeviča ima eno četrtno avstrijske armade: oba zbora iz Gradca in iz Temešvara in vsled vojne s Srbijo posebno na boju v gorovju izveščana 15. in 16. armadna zbor, vstevši posebne čete, pa brez rezerv (15 divizij), od katerih je nad polovico razdeljenih po Krasu. Med levim (soškim) in desnim (južno-tirolskim) krilom stojiča armada Rohrova sestoji iz štirih v okolišur Bovca in Predela se nahajajočih divizij prvovrstnih gorskih čet. Južno-Tirolsko brani okoli 130 bataljonov, dobra polovica izbornih linijskih čet.

V nekaterih listih navedeno število po največ 350.000 avstro-ogrskih vojakov potemtakem ne odgovarja resnici.

Tožec hvati našo armado

Z dovoljenjem našega vrhovnega poveljstva se na laškem bojišču mudi poseben poročevalec švicarskega lista „Journal de Geneve.“ Svojeemu listu je poslal celo vrsto člankov, polnih neomejene hvale našim četam. Avstrijci imajo vse postojanke, za katere se vrši boj že od začetka vojne, trdno in nezmanjšano v svojih rokah. Vse drugačne govorice so neresnične. Vkljub najhujšim naporom, da bi prišli naprej, Italijani niso ničesar dosegli. Toda pri tem ne odločuje posebnost ozemlja avstrijskih brambnih postojank, ampak požrtvovalnost, odpornost in trdna odločnost avstrijske armade. Priznati se mora, da avstrijske čete, pa naj si bodo Nemci, Ogri, Čehi, Rumuni, Slovenci ali Hrvati, delajo take čudeže s svojim junaštvom in veličastnim zaupanjem.

General Borojevič je zatrjeval poročevalcu, kako neomajljivo je njegovo zaupanje v avstrijske čete, ki so dosegle, da se vojni položaj od 24. maja ni izpremenil. Vsi sovražnikovi sunki so se razbili brez uspeha. Italijani so hrabri nasprotniki, ki se ne ustrašijo nobenih žrtv in trpe grozne izgube, toda ko bo zgodovinar pisal o teh bojih, bo kar zastala beseda pri občudovanju teh veličastnih dejanj avstrijske armade.

Na Krnu vlada hud mraz, toplomer kaže večkrat 22 stopinj pod ničlo. Naši imajo svoje postojanke zavarovane z vrečami peska, ki so močno zmrznjene.

Vsak nov sneg pokrije mrtva trupla, ki kar v

obilici leže nepokopana na gorovju. Bel sneženi mrliški prt je razprostrt nad stotinami in stotinami nepokopanih mrličev. V strelskih jarkih imajo vojaki ležišča posteljana s senom in slamo. Strelski jarki so ponekod oddaljeni od sovražnih komaj 40 do 50 metrov. Lah tožijo, da jih zebe in da jim vsak večer zmrzne več vojakov.

„Narod slovenski, k nesmrtni slavi tvoji se naše sile bore.“

Četovodja Roman Bende nam piše dne 16. dec. s soške fronte:

Danes je bilo pri našem bataljonu slovesno odlikovanje. Dobili smo razmeroma zelo veliko odlikovanj, odkar se bijemo za prava naša. Človek bi mislil, da po tako dolgem času ni več krvi, ne življenja v nas, a v nas je še kreпка volja in moč — brez moči je pa zavratni mačjak proti nam. Četudi se združuje s peklenskimi močmi!

Vi doma dobivate dan na dan poročila o težkih bojih, ki divjajo ob naši fronti, ne more si pa nikdo predstavljati, koliko in kaj pretrpimo, ker okolnosti zabranjujejo natančna poročila.

Sledimo pač v slavo slovenskega imena kratkemu, a velepomembnemu geslu našega generala pi. Borojeviča: „Vzdržati!“

Mi tu na braniku zemlje naših očetov predobro vemo, da sočustvujete z nami in da občudujete našo vztrajnost. Isto nam je sporočil naš brigadir general Globočnik, kar dviga v naših srcih pogum in ponos, ker ne za osebno slavo (ki je ničeva), ampak v slavo slovenskega imena se bore naše sile!

Mnogo ste čuli o slavno odbitem laškem navalu ob tretji bitki ob Soči — odlikovanja za to je žel slavni 87. pešpolk in deloma naš polk.

Izmed mnogih pohvalnih priznanj in svetinj — bronastih in srebrnih II. reda — so dobili velike srebrne svetinje za hrabrost I. reda

narednik H. Vollmaier iz Selnice ob Dravi (že odlikovan s srebrno hrabrostno svetinjo II. reda) desetnik Purgaj (drugič odlikovan), Konrad Muršec iz Slov. gorje, tit. desetnik Blažič J., enoletni prostovoljec-četovodja Prah in moja malenkost (že odlikovan s srebrno hrabrostno svetinjo II. reda, bronasto svetinjo in pohvalnim priznanjem z bornega poveljstva).

Dodatno k mojemu poročilu moram poročati, da sem pomotoma izpustil padlega učitelja Mirka Kovačiča, ki je po smrti odlikovan s srebrnim zaslužnim križcem, prejel danes srebrno hrabrostno svetinjo I. reda. Prerano je odšel od nas mlad junak na polju nesebične krščanske ljubezni, ni mu bilo dano, dočakati slovesne dekoracije. Kakor o nas, velja tudi o njem geslo začetkom mojega skromnega poročila: „Narod slovenski k nesmrtni slavi, Tvoji se naše sile bore!“

Saj ste Slovenci

Josip Založnik nam piše dne 19. decembra z italijanskega bojišča:

Imel sem prijatelja, tako dobrega in blagega, da ga je na prvi pogled moral vzljubiti vsak človek. Prvič, ko sem ga videl, se mi je dopadel njegov smehljajoči se obraz. Vprašal sem ga, kje je doma, a on je vprašal mene, pa sva si bila prijatelja, dokler naju ni ločila kruta smrt. Bil je vedno vesel. Sredi toče sovražnih granat me je smehljajoč vprašal: „Ali tulijo, kaj ne?“ „Tulijo, tulijo, pa še bodo bolj tulili, Verjami“, tako mu rečem, „Lahi nekaj nameravajo.“ On se nasmehe in reče: „Nameravajo ali ne nameravajo. Slovenci smo skala in preko te skale ne pripležemo. Verjami!“ Komaj je izgovoril zadnje besede, že zakliče naš stotnik: „Halo, polovica stotnije na desno! Bojna črta je oslabilena. Lah se pripravi k napadu.“ Brzo zgrabim puško, z drugo roko stisnem vrečo s patronami in že sem korakal za drugimi po strelskem jarku navzgor. Prijatelj pa je ostal na starem mestu. Revež pač ni mislil, da bo ležal zvečer mrzel, krvav, na kameniti zemlji.

Upognjeni smo korakali drug za drugim. Nad nami in za nami so tulile granate svojo smrtno pesem. Na mestu smo. Poiščemo si zasilna kritja, večinoma razbita po granatah. Hrabri stotnik hodi po strelskem jarku. Ne boji se ne granat in ne šrapnelov. „Fantje, hlabro se držite! Lah bo napadal. Ali prodreti ne sme! Saj ste Slovenci!“ S temi besedami nam je vtil toliko poguma v srca, da smo komaj čakali izdajalskega Laha. Granate in šrapneli so bučali in tulili po zraku, tako na goso, kakor komarji v vročem poletju. Eksplozirali so na desno in levo, žalibog tudi v naša kritja. Kamenje je frčalo na vse strani, majhni in večji kosi železa, še vroči, brenče kakor sršeni, če jih razdražiš. Klicanja ranjenec, vzdihovanja umirajočih niti ne slišiš v tem strašnem pišu in gromu.